

Mike McCormack

Oase solare

Traducere din limba engleză
și note de Veronica D. Niculescu

POLIROM
2020

dă-mi voie să termin, lasă-i să se gândească o clipă la asta și dacă nu se răzgândesc atunci spune-le care crezi tu că vor fi urmările – spune-le că la un moment dat în viitorul apropiat, anul ăsta sau la anul, o să primească un raport despre un accident, întocmit de Poliție sau de Autoritatea Rutieră, din care o să reiasă că de vină pentru ciocnire e cel care-a hotărât să pună suprafața aia pe un drum drept care trece printr-un sat unde limita de viteză-i de optzeci de kilometri la oră și

figura lui Casey a înflorit într-un zâmbet larg

să le pasăm responsabilitatea

exact, și-atunci n-o să ne mai frece atâta cu suprafața aia dacă o să creadă că există riscul să-și vadă numele târât în niște proceduri judiciare păgubitoare

o să le cam dea de gândit

iar scrisoarea te pune la adăpost în caz c-o să aibă loc vreun accident

ar trebui să meargă, a zis Casey, deschizând ușa și dând din cap de parcă vedea deja problema rezolvată, în tot cazul o să încerc, mulțumesc Marcus

nici o problemă, să mă ții la curent

o să te țin, stai liniștit

și a tras ușa după el și-a plecat, lăsându-mă să savurez senzația liniștitoare că făcusem treabă bună în rolul șefului mai vârstnic și mai înțelept, transmisesem mai departe ponturile meseriei, un sentiment plăcut care a durat până la sfârșitul zilei, când am lăsat o grămadă de facturi la departamentul de contabilitate de vizavi în drum spre mall unde

câțiva trecători traversau gazonul și doi puști în uniformă de școală își pasau o minge, întreaga seară fiind încărcată de acea senzație de sfârșit de iarnă când încă nu s-a făcut de-a binelea primăvară și cine știe de ce am hotărât să dau o tură rapidă până la Keeva ca să văd care-i treaba pe șantierul cu

podul, era un drum plăcut și n-avea cum să strice dacă aruncam o privire, mă puneam la curent cu situația, așa că m-am suit în mașină și-am pornit radioul, potrivindu-l pe

ce ascult și acum

Midwest Radio

ritmul însingurat al muzicii country purtat de unde, ceva ciudat și nelalocul său în melodiile și-n versurile lacrimogene care se rotesc prin bucătărie la ora asta din zi, atmosfera cântecului fiind mai potrivită serilor lungi când se lasă întunericul și acea răceală a însingurării tipică muzicii country dar sigur că

nu muzica, ci eu sunt cel nelalocul său, căci sunt atât de rar acasă într-o zi lucrătoare cum e acum și e greu de zis ce muzică se difuzează în mod normal la ora asta când

stau la masă și

las cântecul să mă străbată ca un șuvoi constant dintr-o lume a tristeților suportabile, o lume unde stările proaste vin însoțite de-o melodie și pot să fie transpuse în versuri, pod și cor, care se pot cânta după pofta inimii cu exact acea cantitate de regret care-ți permite să simți că, în ciuda singurătății, faci totuși parte dintr-o dramă umană mai amplă și că asta-i o relație de înrudire veritabilă, mai prețioasă și mai sinceră decât ascultatul știrilor sau cititul ziarului, să îi ascuți pe

Hank sau Waylon sau George și

să știi că faceți parte cu toții din tristețea lumii, cu pierderea și dezmăgirile ei conturate în cântecele lui

Hank și Waylon și George deci

era puțin după patru și jumătate când m-am suit în mașină și-am pornit spre Keeva, se insera și dealurile din depărtare de sub nori se tot apropiiau în ploaia care a început să cadă mai întâi monoton în primii trei kilometri, dar apoi răpăind în imense perdele albastre până când am ajuns la pod, ceasul de pe bord îmi spunea că e cinci fără zece, douăzeci de minute

după terminarea programului și cu siguranță oamenii strănseseră și plecaseră acasă, ceea ce era bine căci preferam să inspectez șantierul de unul singur, așa că am tras pe o margine a șoselei, chiar dincoace de opritori și de banda de avertizare ce împrejmuia șantierul de la pod și-am coborât geamul ca să mă uit fiindcă acum totul era prea ud ca să mai ies și să mă plimb pe-acolo, ploaia râpăia pe capotă și ștergătoarele măturau parbrizul, dar puteam vedea îndeajuns ca să-mi dau seama că lucrarea se reluase așa cum promisese Keville, plăcile de beton erau acum așezate la locul lor, așternute în spațiul dintre stâlpi, sprijinite de grinzile de oțel, cu toată structura de rezistență terminată, așa că dacă vremea se îmbuna avea să dureze mai puțin de două săptămâni până să încheie cu totul, să paveze, să finiseze și să asfalteze bucățile de drum din ambele capete, două săptămâni dacă totul mergea bine, toată treaba terminată până la vacanța bancară din acel weekend, ca Halloran și Lavelle să fie încântați și să nu mă mai sune și să mă fută la cap și tocmai când mă gândeam la asta

am văzut o formă venind spre mine prin ploaie, la început doar o umbră galbenă prin parbriz înainte să se contureze și să devină un om în pelerină de ploaie și cizme de cauciuc, cu stropii de apă ricoșând din el, ultimul lucru pe care voiam să-l văd la ora aia totuși am coborât geamul și el s-a sprijinit cu o mână de capotă și s-a aplecat cu figura aspră a unuia obișnuit să stea pe-afară pe orice fel de vreme, apoi ițindu-se prin geam și apropiindu-se ca să-mi zică

da' rău plouă

da, rău mai plouă

trebuia să vină și-asta

ce cauți aici pe așa o vreme

am văzut mașina, mi-am dat seama că ești tu

nimic nu-ți scapă

nu, absolut nimic
 nu-i grozavă prognoza, n-o să stea până la mijlocul săptămânii viitoare
 ce porcărie a zis, cu ploaia șiroind pe el
 de vreme ce îl facem acum și nu la vară
 e-un pic prea devreme de zis
 bănuiesc
 și aici răbdarea mea s-a terminat așa că mi-am spus că-i vremea să trec la subiect și să-l confrunt cu situația
 n-ai venit până aici pe ploaia asta ca să vorbești cu mine despre vreme
 ai remarcat asta
 aș remarca și chestii mai mărunte
 te cred
 care-i treaba
 mă gândeam
 la ce te gândea
 mă gândeam doar că aproape ai terminat cu podul, încă o săptămână sau două și-o să scapi de povestea asta și
 ce-î drept merge bine, dar ce interes ai tu în toată afacerea
 mă gândeam doar că toată piatra aia de la podul vechi, p-aia trebuie s-o aruncați undeva
 probabil
 pâi, ai economisi timp și bani dacă ai vărsa-o la poalele dealului ăluia, e aici aproape și ai putea s-o tragi acolo și s-o lași după poartă și
 m-am prins imediat la ce se gândea, granit tăiat la unu cincizeci tona, câteva mașini basculate pe terenul lui ar fi o achiziție frumoșică și
 te-ai asigura tu că nu se aruncă
 eu mă gândeam doar că
 te gândea
 și acum rânjea la mine, știind prea bine că oferta lui era într-adevăr avantajoasă pentru amândoi dar că pentru el va

fi o lovitură grasă, între cincizeci și șaizeci de tone de granit tăiat basculat pe terenul lui astfel încât să poată lucra cu el ce poștește sau să-l vândă cu un profit frumos, știind amândoi că ar fi mult mai ieftin să-l răsturnăm pe pământul lui la mai puțin de cincizeci de metri de unde zăcea acum, în loc să-l încărcăm și să-l transportăm treizeci de kilometri până la groapa de gunoi din capătul îndepărtat de la Castlebar, totuși nu eram dispus să cedez, ceva din oportunismul lui fățiș mă enervase, o parte din mine se zbârlise așa că mi-am dat seama pe loc că n-aveam să accept azi, în tot cazul nu în seara asta, ceea ce nu însemna că n-aveam s-o fac cândva în viitor căci știam că avea dreptate în ce spusese, dar chiar și așa, ăsta era unul dintre lucrurile care mă îngrețoșau la munca mea – fiecare bou vrea câte ceva – și chiar dacă puteam să-i îngreunez toată treaba în mod legal, amintind de tot felul de clauze de asigurare ale mașinilor aflate sub contracte publice care pătrund pe terenuri private și de toate hotărârile alea locale privind aruncarea ilegală a deșeurilor, m-am mărginit să închei zicând

lasă pe mine, o să văd ce pot face

super, a zis el și a plesnit capota mașinii ca și cum treaba era aranjată

ce mai face vecinul tău, nu l-am zărit când am oprit

Thomas

Thomas, erau trase perdelele

n-ai de unde să știi cu omul ăla, poate că încă n-a ieșit din bârlog, are el orele lui

mai dansează

da, diseară o să fie la Digger Jay's

nu pare să-și fi adus o femeie în casă

nu

n-o să faci vreo prostie bătrânul Thomas

poți să fii sigur de asta, bine te las

mai vorbim

super

ai grijă

și a plecat fără nici o apăsare, ploaia cădea în continuare în timp ce el se estompa în oglinda retrovizoare, cu pelerina de ploaie galbenă devenind o pată de lumină când am întors mașina și-am pornit înapoi pe unde venisem, drumul m-a dus pe lângă casa lui, în jurul căreia era un talmeș-balmeș de nisip și blocuri de piatră și-un mixer de ciment cu o cazma sprijinită de el și-am văzut că omul își ridică o extensie în partea stângă, o adăugire considerabilă deja tencuită și cu țiglele puse, schela era încă acolo ca și banda albastră de pe ramele ferestrelor în timp ce mai încolo undeva într-o parte se vedea o grămadă mare de pământ unde săpase în coasta din spatele casei să facă loc pentru extensie așa încât acolo rămăsese o terasă joasă, abruptă, unde coasta se termina brusc și era ușor de văzut ce intenționa să facă cu piatra – voia s-o folosească pentru a zidi terasa aceea în așa fel încât pământul să nu-i alunece peste casă dacă se umplea de apă, piatra grea avea să susțină coasta pe toată porțiunea din spatele casei și dacă mai rămânea ceva putea fi folosită pentru decorarea grădinii care se întindea din fața casei până la șosea și acum pricepeam la ce se gândea, cum

avea să intre pe terenul lui cu încărcătorul și să aducă piatra până în spatele casei unde o să trudească la ea în lunile secetoase de vară, bătând, aranjând și îndreptând, zidind strat cu strat în așa fel încât totul să fie în avantajul lui, avea să termine toată treaba înainte să se strice vremea, cu zidul definitivat și arcuit și câteva mii economisite în afacere, întregul proiect mi-era atât de limpede în cap încât

chiar dacă admiram într-o oarecare măsură genul de oportunism ce-l făcuse să vină pe ploaie și să vorbească cu mine înțelegeam că aici era și ceva zgârcenie, mentalitatea